

Šari Lapena

**NEZNANAC
U KUĆI**

Prevela
Milica Cvetković

Laguna

Naslov originala

Shari Lapena

A STRANGER IN THE HOUSE

Copyright © 2017 by 1742145 Ontario Limited

Translation copyright © 2018 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

**NEZNANAC
U KUĆI**

Prolog

Ona ovde ne pripada.

Izleće na zadnja vrata praznog restorana, posrće u mraku – većina sijalica je pregorela ili slomljena – dah joj je glasan i škripav. Kao uspaničena životinja trči do parkirarnog automobila, jedva svesna onoga šta radi. Nekako uspe da otvori vrata. Bez razmišljanja vezuje pojas, pa uz škripu okreće auto iz dva manevra, jurne s parkirališta, bezočno vrludajući na ulicu bez usporavanja. Nešto kod tržnog centra preko puta privuče joj pogled – ipak, nema vremena da registruje šta vidi jer je već stigla do raskrsnice. Prolazi na crveno svetlo i još ubrzava. Nije u stanju da razmišlja.

Još jedna raskrsnica – proleće kroz nju. Prilično prekoracuje ograničenje brzine ali ne mari za to. Mora da beži.

Još jedna raskrsnica i još jedno crveno svetlo. Automobili već prelaze na drugu stranu. Ona se ne zaustavlja. Proleće kroz raskrsnicu. Mimoilazi kola koja joj se nalaze na putu i za sobom ostavlja haos. Čuje škripu guma i žestoko trubljenje iza sebe. U opasnosti je da izgubi kontrolu nad

automobilom. A onda i gubi kontrolu – samo jedan trenutak jasnoće, neverice – kada panično pritiska kočnicu, a automobil proklizavajući preskače ivičnjak i čeono se zakucava u električni stub.

Prvo poglavlje

Te vrele avgustovske večeri, Tom Krup parkira automobil – iznajmljeni leksus – na prilazu svojoj lepoj kući na dva nivoa. Kuća, zajedno sa garažom za dva automobila, nalazi se iza bogatog travnjaka i uokvirena je prelepim starim drvećem. S desne strane prilaza, staza od kamenih ploča vodi do trema i stepenica do vrata od punog drveta na sredini kuće. Desno od ulaznih vrata celom dužinom dnevne sobe prostire se veliki prozor.

Kuća je smeštena u blago zakrivljenoj ulici, slepoj na jednom kraju. Okolne kuće su podjednako lepe, dobro održavane a i donekle slične. Svi koji ovde žive uspešni su i ostvareni; svi su pomalo samozadovoljni.

Tiho, napredno predgrađe na severu države Njujork, naseljeno uglavnom obrazovanim bračnim parovima i njihovim porodicama, kao da nema predstavu o problemima grada koji ga okružuje, ni o problemima ostatka sveta, kao da je američki san ovde nastavio da živi, lagodno i neometano.

Međutim, bezbrižno okruženje se ne poklapa s Tomovim sadašnjim stanjem uma. Gasi svetla i motor i nakratko uznemireno sedi u mraku prezirući sebe.

Potom se trgne jer primeti da automobil njegove supruge nije na uobičajenom mestu na prilazu. Mahinalno proverava sat: devet i dvadeset. Pita se nije li zaboravio nešto. *Da nije izašla?* Ne seća se da je išta pominjala, ali u poslednje vreme je bio tako zauzet – *možda je samo otišla da obavi nešto i svakog časa će se vratiti*. Ostavila je upaljena svetla – ona kući daju prijatan sjaj.

Izlazi iz kola u letnju noć – sve miriše na sveže pokošenu travu – i obuzdava razočaranje. Želeo je, prilično žarko, da vidi svoju ženu. Nakratko zastaje s rukom na krovu automobila i gleda preko ulice. Potom uzima akten-tašnu i sako sa suvozačkog sedišta i umorno zatvara vrata. Hoda stazom, penje se uz stepenice i otvara vrata. Nešto nije u redu. Zaustavlja dah.

Tom stoji potpuno nepomično u dovratku s rukom na kvaci. U prvom trenutku ne shvata šta nije u redu. Zatim uviđa šta je posredi. Vrata nisu zaključana. To samo po sebi nije neuobičajeno – obično dođe kući, otvori vrata i samo uđe, jer je uglavnom Karen kod kuće i očekuje ga. Međutim, otišla je kolima i zaboravila da zaključa vrata. To je vrlo neobično za njegovu ženu, koja insistira na zaključavanju vrata. Polako ispušta dah. *Mora da je bila u žurbi i zaboravila*.

Pogledom brzo prelazi po dnevnoj sobi, spokojnom svetlosivom i belom pravougaoniku. Savršeno je tiho; očigledno nema nikog kod kuće. Ostavila je upaljena svetla tako da mora da je izašla nakratko. *Možda je skoknula da kupi mleko*. Verovatno mu je ostavila poruku. Baca

---

ključeve na stočić pored ulaznih vrata i odlazi pravo u kuhinju u zadnjem delu kuće. Umire od gladi. Pita se da li je ona već jela ili je čekala njega.

Očito im je pripremala večeru. Salata je skoro gotova; na pola paradajza je prestala sa sečenjem. Posmatra drvenu dasku za sečenje, paradajz i oštar nož pored njega. Na granitnom pultu je testenina spremna za kuvanje, veliki lonac vode na plinskom šporetu od nerđajućeg čelika. Šporet je isključen i voda u loncu je hladna – stavlja prst unutra da proveri. Pogledom prelazi preko frižidera u potrazi za porukom – na beloj površini nije ostavila ništa napisano za njega. Mršti se. Vadi mobilni telefon iz džepa pantalona i proverava da mu nije promakla neka njena poruka. Ništa. Sada je blago iznerviran. Mogla je da mu kaže.

Otvora vrata frižidera i nakratko se zaustavlja ispred rasejano zureći u njegov sadržaj, potom uzima uvozno pivo i odlučuje da skuva testeninu. Siguran je da će ona svakog časa stići kući. Radoznalo gleda po frižideru da vidi šta je moglo da im nestane. Ima mleka, hleba, preliva za testeninu, vina, parmezana. Proverava kupatilo – ima dosta toalet papira. Ne pada mu na pamet ništa što može da bude tako hitno. Dok čeka da provri voda, poziva je, ali ona se ne javlja.

Petnaest minuta kasnije testenina je gotova, ali nema ni traga od njegove žene. Tom ostavlja cediljku s testeninom u sudoperi, uključuje ringlu na kojoj je preliv od paradajza i uznemireno odlazi u dnevnu sobu, ne obazirući se na glad. Kroz veliki prozor posmatra travnjak i dalje ulicu. *Gde li je, dovraga, ona?* Sada je već zabrinut. Ponovo je zove na mobilni i iza sebe čuje prigušeno vibriranje. Okreće glavu prema tom zvuku i vidi njen mobilni

kako vibrira sa zadnje strane kauča. *Sranje. Zaboravila je mobilni. Kako će sada stupiti u kontakt s njom?*

Počinje da razgleda po kući kako bi otkrio gde je mogla da ode. Iznenadi se pošto zatekne njenu tašnu na noćnom stočiću, na spratu u spavaćoj sobi. Nespretno je otvara, pomalo osećajući krivicu što pretura po ženinoj tašni. To je lično. Međutim, ovo je hitno. Prosipa njen sadržaj na uredno namešten krevet. Tu su njen novčanik, torbica za sitninu, karmin, hemijska, paket maramica – sve je tu. *Znači nije otišla da obavi nešto. Možda pomaže prijatelju? Neki hitan slučaj?* Ipak, ponela bi tašnu ako vozi auto. I zar ga ne bi do sada pozvala da može? Mogla je da od nekoga pozajmi telefon. Ne liči na nju da bude tako nepromišljena.

Tom seda na krevet i razmišlja u tišini. Srce mu prebrzo tuče. Nešto nije u redu. Razmišlja da bi možda trebalo da pozove policiju. Smišlja kako bi to izgledalo. *Moja supruga je izašla i ne znam gde je. Otišla je bez telefona i tašne. Zaboravila je da zaključa vrata. To nimalo ne liči na nju.* Verovatno ga neće shvatiti ozbiljno ako je nema tako kratko. Ne vidi nikakve tragove borbe. Sve je na svom mestu.

Odjednom ustaje s kreveta i hitro pretražuje celu kuću. No ne nalazi ništa neobično – oborenu slušalicu, slomljen prozor, trag krvi na podu. Ipak diše uznemireno kao i pre.

Okleva. Možda će policija pomisliti da su se posvađali. Neće pomoći ako im kaže da nije bilo svađe, da se oni skoro nikad ne svađaju. Da im je brak takoreći savršen.

Umesto da zove policiju, odjuri nazad u kuhinju, gde Karen drži spisak telefonskih brojeva, i počinje da zove njene prijateljice, jednu po jednu.

---

* * *

Posmatrajući olupinu pred sobom, policajac Kirton odmahuje glavom u neverici. Ljudi i automobili. Viđao je udese od kojih bi mu se na licu mesta prevrtao stomak. Ovog puta nije bilo tako strašno.

Uz žrtvu nesreće, ženu verovatno u ranim tridesetim, nema nikakve legitimacije. Nema tašne, nema novčanika. Ali saobraćajna i osiguranje su u kaseti. Auto je registrovan na Karen Krup iz Ulice Dogvud dvadeset četiri. Ona će morati štošta da objasni. I da plati neke kazne. Zasad je kolima hitne pomoći odvezena u najbližu bolnicu.

Koliko sam može da zaključi i prema onome što su svedoci rekli, vozila je pakleno brzo. Prošla je kroz crveno i, pošto je izgubila kontrolu nad hondom sivik, čeonu se zakucala u stub. Čudo da niko drugi nije povređen.

Mora da je bila naduvana, misli Kirton. Uradiće joj toksikološke analize.

Pita se je li automobil ukraden. Lako će saznati.

Stvar je u tome što ne izgleda kao neko ko bi ukrao auto ili kao narkomanka. Delovala je kao domaćica. Toliko je uspeo da zaključi mimo sve one krvi.

Tom Krup je zvao sve s kojima se Karen najčešće viđa. Ako oni ne znaju gde bi mogla da bude, ne želi više da čeka. Zove policiju.

Ponovo uzima slušalicu i ruka mu drhti. Od straha oseća mučninu.

Na vezi se čuje glas: „Služba devet jedan jedan. Kakav hitan slučaj prijavljujete?“

* * *

Čim otvori vrata i ugleda policajca na pragu ozbiljnog izraza, Tom zna da se nešto veoma loše desilo. Preplavljuje ga mučna jeza.

„Ja sam pozornik Fleming“, kaže ovaj, pokazuje mu značku i s poštovanjem tiho pita: „Mogu li da uđem?“

„Kako ste stigli tako brzo?“, zbunjeno će Tom. „Tek što sam pozvao policiju.“ Oseća kako možda zapada u stanje šoka.

„Nisam došao zbog poziva“, kaže policajac.

Tom ga povede u dnevnu sobu i sruši se na veliki beli kauč, ne gledajući u policajca, kao da ga noge izdaju. Želi da na što duže moguće odloži trenutak istine.

Međutim taj trenutak je došao. Jedva diše.

„Spustite glavu“, kaže Fleming i blago stavlja ruku na Tomovo rame.

Tom spušta glavu prema krilu i oseća da će se onesvestiti. Pribojava se da se njegov svet bliži kraju. Ubrzo podiže pogled; nema predstavu šta sledi, ali zna da ne može biti dobro.

Drugo poglavlje

Tri dečaka – dva trinaestogodišnjaka i četrnaestogodišnjak s tek niklim maljama nad gornjom usnom – navikla su da divljaju. U tom delu grada deca brzo odrastaju. Kasno uveče nisu kod kuće, ne sede pred ekranom računara na kom rade domaće zadatke, niti su već ušuškana u krevetu. Napolju su i traže nevolju. A izgleda da su je našli.

„Ej“, kaže jedan naglo zastavši u vratima napuštenog restorana gde odu da popuše džoint, kad ga imaju. Druga dvojica dojure do njega, pa stanu i provire u mrak.

„Šta je ono?“

„Mislim da je mrtvac.“

„Ma nemoj, Šerloče.“

Naprasno napregnutih čula, sva trojica se ukopaju plašeći se da tamo nema još nekoga. Zatim shvate da su sami.

Jedan od mlađih dečaka nervozno se nasmeje od olakšanja. „Načas sam pomislio da smo naleteli na nešto.“

Znatiželjno polaze dalje i gledaju telo na podu. Muškarac je, ispružen na leđima, a lice i grudi su mu očigledno

pogođeni vatrenim oružjem. Njegova svetla košulja natopljena je krvlju. Nijedan od dečaka ni najmanje nije gadljiv.

„Zanima me ima li nešto kod sebe“, kaže najstariji.

„Sumnjam.“

Najstariji zualački pregleda džepove mrtvačevih pantalone i vadi novčanik. Pretura po njemu. „Izgleda da nam se posrećilo“, kaže cereći se i diže otvoren novčanik da i oni vide. Pun je novčanica, ali u pomrčini teško je reći koliko ih je. Iz mrtvačevog drugog džepa on vadi mobilni telefon.

„Uzмите sat i ostalo“, kaže drugoj dvojici dok s nadom traži pištolj po podu. Bilo bi sjajno da nađe oružje, ali ništa ne vidi.

Jedan od onih skida čoveku sat. Drugi se malo pomučiti s teškim zlatnim prstenom, ali na kraju ga cimne s mrtvačevog prsta i gurne u džep farmerki. Zatim opipa vrat leša tražeći ogrlicu. Ne nalazi je.

„Skinu mu kaiš“, nalaže stariji dečak. „I cipele.“

I ranije su krali, mada nikad s mrtvacima. Brzo su disali zahvaćeni uzbuđenjem. Kao da su prešli neku granicu.

Najstariji, očigledno predvodnik, kaže: „Moramo odavde. I ne smete nikome reći.“

Ona dvojica pogledaju najvišeg dečaka i nemo klimaju glavom.

„Nema hvalisanja o ovome što smo uradili. Kapirate?“

Oni opet odsečno klimnu.

„Ako neko pita, nikad nismo bili ovde. Hajdemo.“

Sva trojica brzo šmugnu iz napuštenog restorana odnoseći stvari mrtvog čoveka.

Po policajčevom glasu, po njegovom izrazu lica, Tom sluti da donosi sasvim loše vesti. Policajci svakodnevno

moraju ljudima da saopštavaju tragične vesti. Sad je red došao na njega. Ipak, Tom ne želi da zna. Želi da to veče krene iz početka – da izađe iz automobila, dođe do ulaznih vrata i zatekne Karen kako u kuhinji sprema večeru. Želi da je zagrlji, udahne njen miris i čvrsto je stegne. Želi da sve bude kao što je bilo. Da nije stigao kući tako kasno, možda bi i bilo. Možda je on kriv za to.

„Bojim se da se dogodila nesreća“, kaže policajac Fleming turobnim glasom, saosećajnog pogleda.

Tom je znao. Sav je utrnuo.

„Vaša supruga vozi crvenu hondu sivik?“, pita policajac. Tom ne odgovara. Nemoguće da se to dešava.

Policajac čita registarski broj.

„Da“, kaže Tom. „To je njen auto.“ Glas mu čudno zvuči, kao da dopire odnekud sa strane. Pogleda policajca. Vreme kao da je usporilo tok. Sad će mu saopštiti. Reći će mu da je Karen poginula.

Policajac Fleming blago kaže: „Povređena je. Ne znam u kojoj meri. U bolnici je.“

Tom pokriva lice šakama. Nije mrtva! Ipak je povređena; oseća nalet očajničke nade da i nije baš strašno. Možda će sve biti u redu. Sklanja ruke s lica, duboko, drhtavo udahne, pa pita: „Šta se, dođavola, dogodilo?“

„U toj nesreći učestvovalo je samo jedno vozilo“, tiho kaže policajac Fleming. „Automobil je čeonu udario u stub.“

„Šta? Kako automobil može naleteti na stub bez ikakvog razloga? Karen je odličan vozač. Nikad nije imala udes. Mora da ga je neko drugi izazvao.“ Tom primećuje uzdržan izraz policajčevog lica. Šta mu ovaj nije rekao?

„Kod vozača nije bilo legitimacije.“

„Tašnu je ostavila ovde. I telefon.“ Tom trlja lice trudeći se da se pribere.

Fleming nagnje glavu u stranu. „Je li između vas i vaše supruge sve u redu, gospodine Krupe?“

Tom ga zbunjeno gleda. „Da, naravno.“

„Niste se posvađali pa se nešto otrglo kontroli?“

„Ne! Čak nisam ni bio kod kuće.“

Policajac Fleming seda u fotelju naspram njega i nagnje se napred. „Okolnosti su – ovaj, postoji mala mogućnost da žena koja je vozila taj auto, koja je imala nesreću, nije vaša supruga.“

„Šta?“, trgne se Tom. „Zašto? Kako to mislite?“

„Zato što nema legitimaciju. Zapravo u ovom trenutku ne znamo pouzdano je li vaša supruga vozila, samo to da je auto njen.“

Tom bez reči zuri u njega.

„Nesreća se dogodila u južnom delu grada na raskrsnici ulica Prospekt i Dejvis“, kaže policajac i značajno ga gleda.

„Nema šanse“, kaže Tom. To je jedan od najgorih delova grada. Karen se ne bi tamo zatekla ni u po bela dana, kamoli da po mraku sama tamo vozi.

„Znate li zbog čega bi vaša supruga Karen vozila nemarno – prebrzo i kroz crveno svetlo – u bilo kom delu grada?“

„Šta? Šta to pričate?“ Tom s nevericom gleda policajca. „Karen se ne bi našla u tom delu grada. A ona *nikad* ne vozi preko ograničenja – *nikad* ne bi prošla na crveno.“ Opet se navali na kauč. Oseća kako ga plavi olakšanje. „To nije moja supruga“, s ubeđenjem kaže. Poznaje svoju ženu i zna da ona tako nešto nikad ne bi uradila. Gotovo se smeši. „To je neko drugi. Neko mora da je ukrao njena kola. Hvala bogu!“

Ponovo pogleda policajca, koji njega posmatra vrlo zabrinuto. A onda shvata i istog trena ga ponovo ophrvava panika. „Pa gde je onda moja žena?“

Treće poglavlje

„Treba da pođete sa mnom u bolnicu“, kaže Fleming.

Tom ne prati baš najbolje sve što se dešava. Gleda policajca. „Izvinite, šta ste rekli?“

„Treba odmah da pođete sa mnom u bolnicu. Svakako moramo da izvršimo identifikaciju. Treba da utvrdimo je li žena u bolnici vaša supruga. A ako nije, onda treba da je pronađemo.“ Zatim dodaje: „Pozvali ste hitne službe jer ste se zabrinuli zbog nje.“

Tom shvata i zaklima glavom. „Da.“

Brzo uzima novčanik i ključeve – šake mu drhte – pa kreće za policajcem iz kuće, seda na zadnje sedište crno-belih patrolnih kola što stoje iza njegovog leksusa. Dok se odvoze ulicom, Tom se pita gleda li neko od suseda. Neodređeno pomisli kako li to može izgledati, on na zadnjem sedištu policijskog automobila.

Kad stignu u bolnicu *Mersi*, Tom i Fleming uđu u bučnu i pretrpanu čekaonicu urgentnog odeljenja. Tom se nervozno šeta tamo-amo po glatkom, uglaćanom podu dok

Fleming pokušava da nađe nekog ko mu može reći gde je žrtva saobraćajne nesreće. Dok čeka, Tom je sve uznemireniji. Skoro sve stolice su pune, a po hodniku su poređana nosila s pacijentima. Stalno dolaze i odlaze policajci i ekipe hitne pomoći. Bolničko osoblje marljivo radi iza pregrade od pleksiglasa. Veliki televizijski ekrani vise s tavanice i vrte zatupljujuće video-snimke o javnom zdravlju.

Tom ne zna čemu da se nada. Ne želi da se ispostavi kako je povređena žena Karen. Možda je vrlo teško povređena. Ne može da podnese pomisao na to. S druge strane, da ne zna gde je, da strepi od onog najgoreg... *Šta se, kog đavola, dogodilo večeras? Gde li je ona?*

Konačno se Fleming vraća kroz pretrpanu čekaonicu. Tom mu brzo prilazi. Uz Fleminga je bolničarka užurbanog izgleda. Gledajući Toma pa policajca, ona blago kaže: „Žao mi je. Trenutno je na magnetnoj rezonanci. Moraćete sačekati. Neće još dugo.“

„Trebalo da identifikujemo tu ženu“, navaljuje Fleming.

„Ne nameravam da prekidam pregled“, odlučno kaže bolničarka. Saosećajno gleda Toma. „Znate kako ćemo“, kaže, „imam odeću i lične stvari koje je imala pri sebi kad je stigla ovamo. Mogu vam ih pokazati ako želite.“

„To bi bilo od pomoći“, slaže se Fleming i gleda Toma. Tom klima glavom.

„Pođite za mnom.“ Vodi ih dugačkim hodnikom do prostorije u kojoj pretura po nekoliko pretrpanih ormarica dok ne izvuče providnu plastičnu kesu sa ceduljom i spusti je na čelični sto. Tom odmah prikuje pogled za kesu. U njoj je šarena bluza koju on odmah prepoznaje. Plavi ga talas mučnine. Karen je tu bluzu nosila istog jutra, kad je on krenuo na posao.

„Moram da sednem“, kaže i proguta knedlu.

Fleming izvuče stolicu na koju Tom teško sedne zagledan u providnu kesu sa ženinim stvarima. Bolničarka, sad s navučenim rukavicama, nežno izvlači jednu po jednu stvar na sto. Šarena bluza, farmerke, patike. Po bluzi i farmerkama ima krvi. Tomu se malo kiseline digne do usta, pa je ponovo proguta. Prsluče i gaćice njegove žene, isto umrljani krvlju. U zasebnoj plastičnoj kesici su njena burma i verenički prsten, zlatna narukvica s dijamantom koju joj je kupio za prvu godišnjicu.

On s nevericom gleda policajca pored sebe pa isprekidanim glasom kaže: „Njeno je.“

Nešto kasnije Fleming se vraća u policijsku stanicu i u trpezariji nalazi s policajcem Kirtonom. Obojica uzmu kafu i sednu.

Kirton kaže: „Znači, auto nije ukraden. Žena je onako vozila svoja kola. Zašto, dovraga?“

„Ništa nema mnogo smisla.“

„Mora da je bila sasvim naduvana.“

Fleming otpija gutljaj kafe. „Muž je u šoku. Kad je čuo gde se nesreća dogodila, i kako se dogodila, nije verovao da je to njegova supruga. Skoro je i mene ubedio da mora biti neko drugi.“ Vrta glavom. „Izgledao je zapanjeno kad je poznao njenu odeću.“

„Da, pa, mnoge domaćice su u potaji narkomanke, o čemu mužić nema pojma“, kaže Kirton. „Možda je baš zato bila u onom delu grada – zatim se naduvala i odlepila u kolima.“

„Možda.“ Fleming je zastao, otpio još malo kafe. Nikad se ne zna. Žao mu je muža, koji izgleda kao da ga je neko udario u stomak. U službi je Fleming video mnogo toga i zna kako ljudi za koje se najmanje sumnja imaju ozbiljne nevolje s drogom. Uz to skrivaju vrlo nepošteno ponašanje koje podstiče ta navika. Mnogo ljudi ima ružne tajne. Fleming sleže ramenima. „Kad budemo mogli da je vidimo, možda će nam ona reći kog đavola je to radila.“ Ispija poslednji gutljaj kafe. „Siguran sam da i muž želi to da sazna.“

Još u čekaonici Urgentnog odeljenja, Tom mahnito šeta i čeka. Pokušava da se seti je li poslednjih nekoliko dana kod njegove žene bilo ičeg drugačijeg, neobičnog. Ništa mu ne pada na pamet, ali on je bio prezauzet na poslu. Je li nešto propustio?

Šta li je, kog đavola, tražila u onom delu grada? A *prebrza vožnja*? Ono što su mu policajci te večeri rekli o njoj bilo je tako nespojivo s njom da mu je jednostavno bilo neverovatno. A opet... ona je na pregledu. Čim bude mogao da razgovara s njom, pitaće je. Odmah pošto joj bude rekao koliko je voli.

Uporno razmišlja o tome kako je trebalo da stigne kući ranije, umesto što je...

„Tome!“

Začuvši svoje ime, Tom se okreće. Kad je stigao u bolnicu, pozvao je brata Dena i ovaj je sad išao prema njemu, s onim dečaćkim licem zgužvanim od brige. Nikad u životu nije bio srećniji što vidi nekog. „Dene“, kazao je s olakšanjem.

Braća su se kratko zagrlila, pa sela na tvrde plastične stolice jedan naspram drugog, podalje od gužve. Tom mu priča sve što zna. Neobično mu je što traži podršku od mlađeg brata; obično je obrnuto.

„Tom Krup“, začuje se glas što nadjačava ludnicu u čekaonici.

Tom odmah ustaje pa žuri prema čoveku u belom mantilu, a Den ga prati u stopu.

„Ja sam Tom Krup“, predstavlja se Tom uzrujano.

„Ja sam doktor Fulton. Pregledao sam vašu suprugu“, kaže lekar pre zvanično nego prijateljski. „U nesreći je zadobila znatne povrede glave. Uradili smo pregled magnetnom rezonancom. Ima ozbiljan potres mozga, ali srećom nema krvarenja u mozgu. Imala je veliku sreću. Ostale povrede su relativno beznačajne. Slomljen nos. Podlivi i posekotine. U svakom slučaju, oporaviće se.“

„Hvala bogu“, kaže Tom i s olakšanjem se skljojka. Oči mu se pune suzama dok gleda u brata. Tek sad shvata kako se stegao.

Lekar klima glavom. „Pojas i vazdušni jastuk spasli su joj život. Osećaće bolove neko vreme, gadnu glavobolju, ali s vremenom će se oporaviti. Moraće da uspori. Bolničarka će vam objasniti kako da se ponašate zbog potresa mozga.“

Tom klima glavom. „Kad ću moći da je vidim?“

„Možete odmah“, kaže lekar, „upravo sad, ali ne na dugo. Prebacili smo je na četvrti sprat.“

Na pomisao da će videti Karen, Tom oseća nov talas straha.

Četvrto poglavlje

Ona ne može da se pomeri. Uz bolove tone u besvesno stanje i vraća se iz njega. Kad svesnije oseti bol, zaječi.

S mukom se trudi – izgleda da to izaziva neverovatan napor – da otvori oči. Do ruke joj vode cevčice. Uzglavlje joj je malo uzdignuto, a duž obe strane kreveta ima metalnu ogradu. Posteljina je bolnička, bela. Odmah shvata da je u bolničkom krevetu i to je uplaši. Sasvim malo okreće glavu i oseća bolno probadanje. Jekne, a oko nje se soba zavrti. Žena, očigledno bolničarka, ulazi u njen zamućen vidokrug i nadvija se nad nju.

Ona pokušava da izoštri vid, ali shvata kako ne može. Pokušava da progovori, ali kao da ne može da pokrene usne. Sve kao da joj je od olova, kao da je nešto teško vuče nadole. Trepće. Sad su tu dve bolničarke. Ne, samo je jedna; vidi duplo.

„Doživeli ste saobraćajnu nesreću“, tiho joj kaže bolničarka. „Vaš suprug je ispred sobe. Dovešću ga. Biće presrećan da vas vidi.“ Bolničarka izlazi iz sobe.

Tom, pomisli ona sa zahvalnošću. Nespretno prelazi jezikom po unutrašnjosti usta. Tako je žedna. Treba joj voda. Jezik joj je otekao. Pita se koliko je već tu i koliko će još ostati, tako nepokretna. Čitavo telo je tišti, ali s glavom je najgore. Vid joj je malo manje zamućen pa bolje vidi.

Bolničarka se vraća u sobu i dovodi njenog supruga, kao da joj donosi poklon. Tom, kroz njen zamućen vid, izgleda uplašeno i iscrpljeno, neobrijan je, kao da je bio budan cele noći. Ipak se oseća bezbedno pod njegovim pogledom. Želi da mu se osmehne, ali ne uspeva.

On se naginje nad nju i gleda je s ljubavlju. „Karen!“, šapuće pa je uzme za ruku. „Hvala bogu da si dobro.“

Ona pokušava da kaže nešto, ali ništa ne izlazi, osim nekakvog tihog jecaja. Bolničarka brzo prinosi njenim ustima plastičnu čašu s vodom sa savijenom slamkom da može da pije. Ona žudno srče. Kad se napije, bolničarka odnosi čašu.

Karen još jednom pokušava da progovori. Za to je potrebno previše napora, pa odustaje.

„U redu je“, kaže njen muž. Podiže ruku kao da će joj skloniti kosu sa čela, što je njoj poznat pokret, ali njemu ruka nespretno pada. „Doživela si saobraćajnu nesreću. Ali oporavićeš se. Ja sam ovde.“ Zagleda joj se u oči. „Karen, volim te.“

Ona pokušava da digne glavu, sasvim malo, ali zbog toga je ophrvaju oštar, probadajući bol, vrtoglavica i nalet mučnine.

Čuje da još neko ulazi na vrata sobe. Još jedan muškarac, viši i mršaviji od njenog muža, gotovo nalik skeletu, u belom mantilu i sa stetoskopom oko vrata, prilazi krevetu i gleda u nju s velike visine. Njen muž joj pušta ruku i pomera se da ga propusti.

Doktor se saginje do nje i svetli joj lampicom u oči. Izgleda zadovoljno pa vrati lampicu u džep. „Doživeli ste ozbiljan potres mozga“, kaže. „Ali biće sve u redu s vama.“

Ona konačno dolazi do glasa. Gleda u onog raščupanog, zabrinutog muškarca pored doktora i šapne: „Tome.“

Tomu je srce puno dok gleda suprugu. U braku su tek nešto manje od dve godine. Te usne on ljubi svakog jutra i svake večeri. Njene šake su mu poznate kao i rođene. Njene ljupke plave oči, okružene svim onim podlivima, trenutno su ispunjene bolom.

„Karen“, šapuće joj nagnuvši se bliže, „šta se večeras dogodilo?“

Ona ga gleda belo.

Tom navaljuje, mora da sazna. Glas mu je pun žestine. „Zašto si tako na brzinu otišla iz kuće? Kuda si krenula?“

Ona vrti glavom, ali se zaustavlja pa načas zatvara oči. Otvara ih opet i uspeva da prošapuće: „Ne znam.“

Tom je zbunjeno posmatra. „Moraš znati. Imala si saobraćajnu nesreću. Vozila si prebrzo i udarila u stub.“

„Ne sećam se“, kaže ona polako, kao da joj za to treba sva preostala energija. Dok ga gleda u oči, pogled joj je uplašen.

„Važno je“, kaže Tom gotovo očajnički i primiče joj se još bliže. Ona se povlači dublje u jastuk.

Lekar se umeša. „Sada ćemo vas pustiti da se odmorite“, kaže. Govori nešto tiho bolničarki, pa Tomu daje znak da pođe s njim.

Ovaj ga prati iz sobe, baca pogled nazad na suprugu. Zabrinuto pomišlja kako mora da je to zbog povrede glave. Možda je gore nego što je mislio.

U glavi mu se roje misli dok hodnikom prati doktora Fultona. Tamo je sablasno tiho – Tom se priseća da je gluvo doba noći. Lekar nalazi praznu prostoriju iza bolničarskog pulta.

„Sedite“, kaže pa sam seda na stolicu.

„Zašto se ne seća šta se dogodilo?“, uspaničeno pita Tom.

„Sedite“, odsečno kaže doktor Fulton. „Pokušajte da se smirite.“

„Naravno“, odvrća Tom i seda na preostalu stolicu u tom tesnom prostoru. Ipak mu je teško da se smiri.

„Nije nečuveno da pacijenti s traumom glave kratkoročno pate od retrogradne amnezije.“

„Kako to mislite?“

„Posle fizičke traume glave, pa čak i emocionalne traume, pacijent može privremeno izgubiti pamćenje onoga što se desilo pre traume. Gubitak pamćenja može biti blag ili nešto katastrofalniji. Uobičajeno posle udarca u glavu viđamo drugačiju amneziju – probleme s kratkoročnim pamćenjem posle nesreće. Verovatno ćete i vi to neko vreme gledati. Međutim, ponekad može biti retrogradno i intenzivnije. Mislim da se s tim ovde suočavamo.“

Lekar ne izgleda suviše zabrinuto. Tom se trudi da sebe ubedi kako je to utešno. „Hoće li joj se pamćenje vratiti?“

„O, mislim da hoće svakako. Samo budite strpljivi.“

„Možemo li išta da uradimo i pomognemo joj da ga brže oporavi?“ Očajnički želi da sazna šta se te večeri dogodilo.

„Ne baš. Njoj je potreban odmor. Mozak treba da se oporavi. Za to je potrebno određeno vreme.“

Lekarov pejdžer se oglašava pa ga on pogleda, izvini se i ostavi Toma samog sa svim nedoumicama.

Peto poglavlje

Sutradan Bridžid Krukšank, bliska Karenina prijateljica iz ulice, sedi u čekaonici na četvrtom spratu bolnice *Mersi* s pletivom na krilu i odmotava meko žuto klupče iz platnene kese kod nogu. Čekaonica, svetla zbog velikih prozora koji gledaju na zakrčen parking, nije daleko od liftova. Ona plete džemper za bebu, ali gubi petlje i ljuti se na džemper, a zapravo zna da nije ljuta na njega.

Spazi Toma – u farmerkama i običnoj majici, visokog i koščatog, s divljom kosom – kako ide prema liftovima. Kad on ugleda nju, kao da je uhvaćen nespreman. Možda i nije sasvim srećan što je vidi tamo. Nju to i ne iznenađuje. Možda on i Karen žele privatnost. Neki ljudi su takvi.

No ona mora da sazna šta se događa, pa mu uhvati pogled i zadrži ga, a on polako prilazi mestu na kome ona sedi.

Bridžid ga gleda zabrinuto. „Tome, tako mi je drago što te vidim. Pokušavala sam da te dobijem. Mnogo mi je žao zbog...“

„Da“, preseče je on naglo. Seda pored nje, naginje se napred i spušta laktove na kolena. Izgleda užasno, kao da nije spavao poslednja dvadeset četiri sata. Verovatno i nije. „Brinula sam“, kaže mu. Tom ju je prethodne večeri dvaput zvao – prvi put da proveriti zna li gde je Karen, a drugi put, kasnije iz bolnice, da joj kaže kako je Karen imala saobraćajnu nesreću. Samo što je taj poziv bio kratak i naglo ga je prekinuo ne iznevši joj nikakve pojedinosti. Sad ona želi da ih čuje. Želi da čuje sve. „Šta se sinoć dogodilo?“

On gleda pravo preda se, ne u nju. „Naterala je auto na električni stub.“

„Šta?“

On polako klima glavom kao da je nepodnošljivo umoran. „U policiji kažu da je prebrzo vozila, da je prošla na crveno. Izgubila je kontrolu nad kolima.“

Bridžid dugo zuri u njega. „Jesi li je pitao šta se dogodilo?“

On je sad pogleda, a ona mu u očima primeti nekakvu bespomoćnost. „Da, ali ona se ne seća. Ni nesreće niti onoga što je do nje dovelo. Uopšte se ne seća ničeg od sinoć.“

„Stvarno?“

„Da, stvarno. Doktor mi je rekao da je to normalno pri povredama kakve su njene.“

Bridžid skreće pogled na pletivo. „Nego – hoće li joj se vratiti pamćenje?“

„Misle da hoće. Nadam se. Jer bih, još kako, hteo da znam šta je radila.“

Bridžid malo počuti. Konačno kaže: „Sigurna sam da će joj biti dobro.“ To zazvuči sasvim neprikladno. On to, izgleda, ne primećuje.

Teško udahne i kaže: „A ja moram da se nosim s policijom.“

„Policijom?“, brzo ponovi Bridžid i opet ga pogleda. Primećuje mu bore koje ranije nije viđala.

„Istražuju nesreću. Verovatno će je optužiti za nešto.“

„O!“ Bridžid spušta pletivo na stranu. „Mnogo mi je žao, Tome. Trenutno ti to nije potrebno.“

„Nije.“

Glas joj je mekši. „Ako ti je potrebno rame, znaš da sam tu, zar ne? Za vas oboje.“

„Naravno. Hvala.“ Ustaje. „Idem po kafu. Hoćeš li ti?“

Ona odmahne glavom. „Ne, hvala. Dobro mi je ovako. Ali možeš li da kažeš Karen da sam ovde?“

„Svakako. Ipak, možda gubiš vreme. Ne verujem da je spremna ikoga da vidi danas. Trpi bolove tako da joj daju jake lekove protiv njih. Prilično je ošamućena i dezorijentisana. Možda bi trebalo da odeš kući.“

„Pričekaću još malo. Za slučaj da se oseti bolje“, kaže Bridžid i ponovo se prihvata pletenja. Čim joj Tom okrene leđa kad se uputi prema liftu, ona digne pogled i prati ga. Neverovatno joj je da Karen ne bi želela da je vidi samo načas. Neće se zadržavati. Kad Tom uđe u lift i ona začuje da se vrata zatvaraju, prikuplja svoje stvari i odlazi prema Kareninoj sobi – sobi 421.

Karen nemirno mrda nogama pod belim pokrivačem. Naslonjena je na jastuke. Tog jutra se već oseća nešto bolje i razmišlja jasnije. Pita se koliko li je već tamo.

Na odškrnutim vratima začuje se tiho kucanje pa se ona slabašno osmehne. „Bridžid“, kaže. „Uđi.“

„Mogu li?“, tiho pita Bridžid prilazeći krevetu. „Tom mi je rekao da možda nećeš želeći da me vidiš.“

„Zašto bi Tom to rekao? Naravno da mi je drago što te vidim. Dođi, sedi.“ Potapše ovlaš krevet.

„Bogo moj, vidi ti to cveće“, kaže Bridžid.

„Sve je od Toma. Zasipa me ružama.“

„To vidim“, kaže Bridžid i sedne na rub kreveta. Pomno proučava Karen. „Izgledaš užasno.“

„Je li? Ne daju mi ogledalo. Osećam se kao FrankenKaren.“ Šali se u pokušaju da odagna strah koji oseća otkad je postala svesna da je doživela nesreću – i to nesreću koje se uopšte ne seća. Drago joj je što vidi Bridžid, svoju najbolju prijateljicu. Njen dolazak joj skreće pažnju od gotovo nepodnošljive uzrujanosti i pruža joj olakšanje. Omogućava joj utisak da je sve normalno u trenutku kad malo šta zapravo jeste.

Ne zna šta se dogodilo prethodne večeri, ali zna da je, šta god to bilo, nešto strašno i da joj ono još preti. Ta neizvesnost je izluđuje. Ne zna šta da radi.

„Hvala bogu da će ti biti dobro, Karen. Mnogo sam se zabrinula.“

„Znam. Žao mi je.“

„Ne treba da ti bude. Imala si nesreću. Nisi ti kriva.“

Karen se pita šta Bridžid zna, šta joj je Tom rekao. Verovatno ne mnogo. Tom izgleda nikad nije voleo Bridžid; uopšte joj nije jasno zbog čega. Prosto kao da se nikad nisu složili. Ponekad je to dovodilo do nelagodnosti.

„Bridžid, užasno je“, s oklevanjem kaže Karen. „Ne sećam se šta se dogodilo. Tom kaže da sam vozila neuračunljivo, prebrzo i stalno me pita...“

U tom trenutku Tom ulazi u sobu i nosi dve kartonske čaše s kafom. Karen primećuje da on suzbija gnev što zatiče Bridžid na krevetu, ali nju nije zavarao. Oseća kako

se temperatura u sobi spušta za nekoliko stepeni. Tom joj pruža kafu.

„Zdravo, Bridžid“, kaže nehajno.

„Zdravo“, odgovara Bridžid i kratko ga pogleda. Pono-vo se okrene prema Karen. „Samo sam htela da te vidim rođenim očima, da se uverim kako ti je dobro“, kaže i ustane s kreveta. „Sad idem, ostaviću vas same.“

„Ne moraš da ideš“, negoduje Karen.

„Treba da se odmaraš“, kaže Bridžid. „Doći ću opet sutra, važi?“ Osmehne se Tomu i izađe.

Karen se namršti na Toma. „Zašto ti se tako mnogo ne dopada Bridžid?“

„Nije tačno da mi se ne dopada.“

„Stvarno? Očigledno nisi bio srećan što je vidiš ovde.“

„Samo hoću da te zaštitim. Znaš šta je doktor rekao. Treba ti mir.“

Ne baš ubeđena, Karen ga gleda preko čaše s kafom.

Kasnije tog poslepodneva, pošto je Tom otišao kući da se istušira i presvuče, nailazi doktor Fulton. Karen ga se seća od prethodne noći.

„Kako ste danas?“, pita je on.

Govori tiho i mirno, na čemu mu je zahvalna. Glavobolja joj se u toku dana pogoršala. „Ne znam. Recite vi meni“, kaže obazrivo.

On joj se profesionalno osmehuje. „Mislim da ćete biti dobro. Osim potresa mozga, sve je ostalo prilično sitno.“ Obavlja uobičajen pregled lampicom po očima i nastavlja tiho da govori. „Jedino što brine jeste to što se ne sećate

nesreće, ali i nije sasvim neuobičajeno. Pamćenje će vam se verovatno uskoro vratiti.“

„Znači, viđali ste ovo i ranije“, polako ga pita, „to da ljudi gube pamćenje?“

„Jesam.“

„A vraća li se uvek?“

„Ne vraća se.“ Sad joj meri puls.

„Ali obično?“

„Da.“

„Koliko vremena prođe?“, pita Karen usplahireno. Mora biti uskoro. Mora znati tačno šta se dogodilo.

„To zavisi. Možda više dana, nedelja. Kod svakog je drugačije.“ Proverava nešto u njenom kartonu pa pita: „Kako stojite s bolom?“

„Podnošljivo.“

On klima glavom. „I to će se ublažiti. Zadržaćemo vas na posmatranju još dan ili dva. Kad stignete kući, moraćete da se odmarate. Daću vam recept pa lek možete podići ovde u apoteci pre nego što pođete. A vašem suprugu sam već dao uputstva kako da se odnosi prema potresu mozga kakav vi imate.“

„Mogu li sama išta da uradim da ubrzam vraćanje pamćenja?“

„Ne baš.“ Smeši joj se. „Samo se strpite.“ Zatim je ostavlja samu s ključajućom panikom.

Kasnije se pojavi nova bolničarka, smirena i prijatna, i ponaša se kao da je sve u najboljem redu. No ništa nije u redu.

„Mogu li da dobijem ogledalo?“, pita Karen.

„Naravno, doneću vam ga.“